

(А бе не се знае! Здравье да е, па и берекетъ... Ами!) Изпицѣ нашия локомотивъ, потегли трена, завъртѣ се околността, завъртѣ се гората и покри водопадитѣ. Захвърчахме изъ монотонната Канада. Сумма градовце се премрежваха изъ пжтя ни, но въ тѣхъ само локалнитѣ тренове се спиратъ, а нашия бързъ тренъ ги удостояваше само съ едно поздравление съ пищялката и бързаше да избѣгне дима на фабрикитѣ имъ. Село въ европейски смисълъ азъ не можихъ да забѣлѣжа изъ пжтя нито въ Канада, нито въ щатитѣ, които прѣсекохме. Или ще видишъ градовце, уредени съ правилни улици, съ газово или електрическо освѣтление, съ три и четири-етажни домове, съ трамваи, съ мрежа желѣзници и множество фабрични тржби; или отдѣлни ферми, или сега заселени, на прѣсна изсѣчена гора, отдѣлни колибки, обитателитѣ, на които си пробиватъ пжтъ съ ралото. Но едва успѣятъ да се заселятъ нѣколко кжци, ето ти изниква фабрична тржба, и туку видишъ, тихото земледѣлческо поселение се обърнало на задименъ индустриаленъ градецъ. Земедѣлческа Америка не можахъ да видя: тя е по на Югъ. Но за туй пъкъ отъ фабрики и желѣзници — аманъ! Ние правимъ отъ Нью-Йоркъ до Чикаго 1,600 километра пжтъ и по цѣлия пжтъ има най-малко по двѣ линии ресли. На всѣки петъ минути ще исфучи или отъ лѣво, или отъ дѣсно нѣкой тренъ. И какви тренове! отъ 30, отъ 40, отъ 50 вагона. И какви вагони! Ту въ форма на голѣми кола, ту въ форма на бѣчви, ту като кафези. И всичко това не отива баластъ да носи, а е задрѣстено съ стоки! Особенно впечатление прави това бѣсно движение нощно врѣме. Освѣнъ сигналнитѣ свирки, на всѣкой локомотивъ има камбана, която прѣзъ